

Η ποιμαντική προσέγγιση των νέων από το Γέρ. Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=95992>]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

Ι. ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

Α. Ο Γέροντας ως ποιμήν της νεότητας

Από τα μαθητικά και φοιτητικά του χρόνια ο γέροντας έταξε τον εαυτό του στη διακονία της σπουδάζουσας η εργαζόμενης νεότητας. Θα μπορούσε κανείς εκ προοιμίου να πει ότι αυτός ο προσανατολισμός του ήταν αποτέλεσμα μιας διορατικότητας, που διέθετε σε όλες τις πτυχές της ζωής του ώστε να προηγείται και να προλαμβάνει τις εξελίξεις. Στο έργο της κατηχήσεως συνεργάστηκε μεταξύ άλλων και με τον σημερινό Αρχιεπίσκοπο Αμερικής Δημήτριο (Τρακατέλλη), λαϊκό, τότε, στέλεχος της αδελφότητας «ΖΩΗ», ο οποίος μαρτυρεί σχετικώς: «...τον Γέροντα Αιμιλιανό,

εγνώρισα όταν ήτο μαθητής των τελευταίων τάξεων του Λυκείου και εν συνεχεία φοιτητής της Θεολογικής Σχολής Αθηνών.

Ήδη από την εποχήν εκείνη είχα τη δυνατότητα να εκτιμήσω τα εξάίρετα χαρακτηριστικά της προσωπικότητός του , το βάθος της πίστεώς του, τη θερμότητα του κατά Θεόν ζήλου του και την αταλάντευτη αφιέρωσή του στον Κύριον Ιησούν Χριστόν. Συνεργασθήκαμε επί χρόνια στο πολυσύνθετο έργο της χριστιανικής μορφώσεως των παιδιών και της νεολαίας στην ευρύτερη περιοχή της Πρωτευούσης. Στην προσπάθεια αυτή της εν Χριστώ οικοδομής της νέας γενεάς , ο γέρων Αιμιλιανός , ως νεαρός φοιτητής και θεολόγος, υπήρξε δημιουργικός , μεθοδικός και ακαταπόνητος με αποτέλεσμα

να εμφανίση πολύ ενωρίς έργο αξιόλογο και προφανώς δυσανάλογο προς την ηλικία του.

Η επιτυχία του αυτή ήτο προϊόν της όντως μεγάλης πίστεώς του και της χαρισματικής αγάπης του προς τη νέα γενεά...»[459]. Κατ' ευδοκίαν Θεού ο Γέροντας μεταφυτεύεται στα Τρίκαλα και σύντομα καθίσταται πνευματικός πατέρας κυρίως των νέων[460]. Είναι πολυσήμαντη η στιγμή αυτή για εκείνον αλλά και για το μέλλον της Εκκλησίας. Έρχεται σε μια εποχή που αναζητά όραμα και σε μια περιοχή που αναδύεται μέσα από τις στάχτες του εμφυλίου. Μόλις πριν μία δεκαετία η περιοχή των Τρικάλων κατέστη χώρος αδελφοκτόνων συγκρούσεων , υπαγορευμένων από ένα αυτοκαταστροφικό μίσος , που συνδουλι-ζόταν και από τα έντονα πολιτικά πάθη .

Ο Γέροντας εμφανίζεται ειρηνοποιός, ενοποιός και με τη γλώσσα της πηγαίας , ανεπιτήδευτης και ανυστερόβουλης αγάπης του αγκαλιάζει τους πάντες . Δίνει το όραμα της αιωνιότητας σ' αυτή τη νέα γενιά , που αναζητεί προσανατολισμό και νόημα στη ζωή. Το κήρυγμά του δεν αγγίζει τους σπουδαίους της κοινωνίας · γίνεται αποδεκτό και καρποφορεί στις καρδιές των φτωχών χωριατόπαιδων , που με τις υπέρμετρες θυσίες των γονέων τους μεταβαίνουν από τα αγροτικά χωριά του κάμπου η κατεβαίνουν από τα Χάσια και την Πίνδο στο Γυμνάσιο των Τρικάλων και της Καλαμπάκας για να σπουδάσουν. Στις αίθουσες κατηχήσεως της νεότητος , στις κατασκηνώσεις της Μητροπόλεως και στις ποιμαντικές του εξορμήσεις στα χωριά , ο λόγος του νεαρού ιερομονάχου, με το αχνό μελαγχολικό χαμόγελο και τη χριστοειδή μορφή , διαπερνά την καρδιά των ακροατών.

Σύντομα τα ακροατήριά του συνωθούνται[461] και ξεχειλίζουν στους τόπους όπου ομιλεί. Αυτή την αγάπη του για τους νέους δεν τη λησμόνησε ποτέ ασφαλώς και για το γεγονός ότι την εισέπραξε πολλαπλάσια κι από εκείνους. Δεν ταυτίστηκε ποτέ με τα ενδιαφέροντά τους ούτε συσχηματίστηκε με τις επιθυμίες τους για να γίνει αρεστός · σκοπός του δεν ήταν να αυτοπροβληθεί , να προσηλυτίσει και να δημιουργήσει πλήθος οπαδών , αλλά να παιδαγωγήσει εις Χριστόν. Ο Γέροντας επιθυμούσε να περιστοιχίζεται από «φίλους» μαθητάς και από την πρώτη στιγμή μετέδιδε την αλήθεια ότι είναι έτοιμος να δώσει κάθε ικμάδα των δυνάμεών του για την πνευματική τους ανέλιξη [462].

Γι' αυτό αγαπήθηκε από τη νεότητα , όσο κι εκείνος την αγάπησε , εφόσον η νέα γενιά μ' εμπιστοσύνη διέκρινε την ειλικρίνεια των προθέσεών του και την εκ μέρους του υπόδειξη μιας εναλλακτικής ζωής , τελειότερης και

ανώτερης. Η διδαχή του είχε βιωματική κι όχι ηθικοπλαστική διάσταση , γεγονός σπάνιο στο πλαίσιο μιας κοινωνίας , που περιοριζόταν – ακόμη και σε θρησκευτικό επίπεδο – σε ανούσιες ηθικολογίες προκαλώντας την αποστροφή των επαναστατημένων νέων · των νέων που επιθυμούσαν ένα κόσμο καλύτερο και δικαιότερο μια κοινωνία τίμια , ανοικτή , αισιόδοξη και ειλικρινή , με προοπτική, ενότητα και όραμα. Ο Γέροντας δεν έβλεπε καμιά διέξοδο στις δομές της τότε κοινωνικής κατάστασης και πρόβαλε ως πρότυπο ζωής τη Βασιλεία του Θεού.

Ασφαλώς και φαινόταν σαν ουτοπικό αλλά ήταν άκρως επαναστατικό και ρηξικέλευθο το κήρυγμά του σε μια εποχή που οι πάντες μιλούσαν για οικονομική ανόρθωση – ανάπτυξη , εργασία, μετανάστευση , ανοικοδόμηση κ.λ.π. Ο π. Αιμιλιανός προέβλεπε πως τούτη η κοσμική προοπτική σύντομα θα καταποντιζόταν στη ματαιότητα, στην προσκαιρότητα · έστω κι αν προκαλούσε ένα αναπτυξιακό θαύμα , θα δημιουργούσε ένα βαθύ υπαρξιακό κενό , όπως και συνέβη αργότερα. Γι' αυτό χάριζε και εκδίπλωνε στα νειάτα της εποχής τις πτυχές μιας ζωής με προοπτική αιωνιότητας και όχι προσκαιρότητας η προδομένων ονείρων.

[Συνεχίζεται]

459. Αρχιεπισκόπου Αμερικής Δημητρίου Τρακατέλλη, μνημ. εργ., σ. 119

460. Λορέντζο Ντιλέττο, οπ. παρ., σ. 74

461. Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 31

462. Ιω.13-14